

הָכִי הוּא וְדָא דְאֶקְרִי שְׁלוֹם. קָם הֵהוּא יוֹדָא,
 וְאַשְׁתַּתַּף בְּחֵדִיָּה, פָּתַח הֵהוּא יוֹדָא וְאָמַר, (משלי כח)
 עוֹבֵד אֲדָמָתוֹ יִשְׁבַּע לָחֶם וּמְרִדֶּה רִיקִים יִשְׁבַּע רִישׁ.
 הָאִי קָרָא קִשְׂיָא, וְכִי שְׁלֵמָה מְלָפָא דְאִיהוּ חֲפִים מְכָל
 בְּנֵי עֲלָמָא, הֵיךְ אָמַר דִּישְׁתַּדַּל בַּר נָשׁ לְמַפְלַח אַרְעָא
 וְלֹאשְׁתַּדַּל אַבְתְּרִיָּה, וְיִשְׁבּוֹק חַיִּי עֲלָמָא.

אֵלָא רָזָא אִיהוּ. פָּתַח וְאָמַר, (בראשית ב) וַיִּקַּח יְיָ אֱלֹהִים
 אֶת הָאָדָם וַיְנַיְחֵהוּ בְּגֵן עֵדֶן לְעַבְדָּהּ וּלְשִׁמְרָהּ,
 וְאִקְמוּהָ בְּרִזָּא דְקַרְפְּנִין אִיהוּ. תָּא חַיִּי, לְעַבְדָּהּ, דָּא
 מְלָפָא עֲלָאָה. וּלְשִׁמְרָהּ, דָּא מְלָפָא תַתָּאָה. עֲלָמָא
 עֲלָאָה, וְעֲלָמָא תַתָּאָה. לְעַבְדָּהּ (לְדַבְרָא) בְּרִזָּא דְזִכּוֹר,
 וּלְשִׁמְרָהּ בְּרִזָּא דְשִׁמּוֹר.

וּבְגִין כֶּךָ, עוֹבֵד אֲדָמָתוֹ, דָּא גֵן עֵדֶן. דְּאֶעְטְרִיךְ
 לְמַעַבְדַּ וּלְמַפְלַח, וְלֹא מְשַׁכָּא לָהּ בְּרַכָּאן

לשון הקודש

ה' אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם וַיְנַיְחֵהוּ בְּגֵן עֵדֶן
 לְעַבְדָּהּ וּלְשִׁמְרָהּ, וּבְאֵרוּהוּ שֶׁהוּא בְּסוּד
 הַקַּרְפָּנוֹת. בֵּא רְאָה, לְעַבְדָּהּ - זֶה הַמְּלַךְ
 הַעֲלִיּוֹן. וּלְשִׁמְרָהּ - זֶה הַמְּלַךְ הַתַּתְּחוֹן.
 הָעוֹלָם הַעֲלִיּוֹן וְהָעוֹלָם הַתַּתְּחוֹן. לְעַבְדָּהּ
 - וְלִזְכָּרוֹ בְּסוּד שֶׁל זְכוֹר. וּלְשִׁמְרָהּ - בְּסוּד
 שֶׁל שִׁמּוֹר.

וּמִשּׁוּם כֶּךָ עֵבֵד אֲדָמָתוֹ זֶה גֵן עֵדֶן,
 שְׁצַרְרִיךְ לַעֲשׂוֹת וְלַעֲבֹד וְלִמְשֹׁךְ לָהּ

אָמַר רַבִּי יוֹסֵי, כֶּךָ זֶה וְדָאִי שְׁנִקְרֵאת
 שְׁלוֹם. קָם אוֹתוֹ הִיְהוּדִי וְהִשְׁתַּתַּף עִמּוֹ.
 פָּתַח אוֹתוֹ הִיְהוּדִי וְאָמַר, (משלי כח) עֵבֵד
 אֲדָמָתוֹ יִשְׁבַּע לָחֶם וּמְרִדֶּה רִיקִים יִשְׁבַּע
 רִישׁ. הַפְּסוּק הַזֶּה קִשְׂיָה, וְכִי שְׁלֵמָה
 הַמְּלַךְ, שֶׁהוּא חֲכָם מְכָל בְּנֵי הָעוֹלָם, אִיךְ
 אָמַר שִׁיתְאַמֵּין אָדָם לְעֵבֵד אֶת הָאֲדָמָה
 וְלִהְיֵשְׁתַּדַּל אַחֲרֶיהָ וַיַּעֲזֹב חַיִּי עוֹלָם?

אֵלָא סוּד הוּא. פָּתַח וְאָמַר, (בראשית ב) וַיִּקַּח

מְלַעֲיֵלָא. וְכֵד אֶתְפְּרָכָא וְאֶתְמַשְׁכָּא לָהּ בְּרַכָּאן
 מְלַעֲיֵלָא, אִיהוּ נָמִי אֶתְפְּרֵךְ בְּהֵדָה. תָּא תְּזִי, דְּכִתְנָא
 דְּמִבְרֵךְ, מִתְפְּרֵךְ. בְּמָה דְאֵת אָמַר, (במדבר ו) וְאֲנִי
 אֲבָרְכֶם. וּבְגִין כֵּךְ, עוֹבֵד אֲדַמְתּוּ יִשְׁבַּע לָחֶם, דָּא הוּא
 מְזוּנָא דְלַעֲיֵלָא. וּמְרֵדֵף רִיקִים, מָאן דִּיתְדַבֵּק בְּסִטְרָא
 אֶתְרָא, דְאִיהוּ מְרֵדֵף רִיקִים. יִשְׁבַּע רִישׁ וְדַאי. אָמַר
 רַבִּי יוֹסִי, וּפְאָה אַנְתָּ, דְזֻכִּית לְהֵאִי מְלָה.

תו פתח ואמר קרא אבתריה, (משלי כח) איש אמונות
 רב ברכות, דא הוא בר נש דמהימנותא
 דקודשא בריך הוא ביה, פגון רבי ייסא סבא. דאף
 על גב דהוה ליה מיכלא דההוא יזמא למיכל, לא
 הוה מתקין ליה עד דשאל מזוניה קמי מלפא
 קדישא. לבתר דצלי צלותיה ושאל מזוניה קמי
 מלפא, בדין הוה מתקין. והוה אמר תדיר, לא
 נתקין, עד דינתנון מפי מלפא.

לשון הקודש

רבי יוסי, אשריד שזכית לדבר הוה.
 עוד פתח ואמר פסוק אחריו, (משלי כח)
 איש אמונות רב ברכות. זהו אדם שבו
 אמונת הקדוש ברוך הוא, כמו רבי ייסא
 הנזקן, שאף על גב שהיה לו מאכל של
 אותו היום לאכל, לא היה מתקין אותו
 עד שהיה מבקש מזונו לפני המלך
 הקדוש. אחר שהתפלל תפלתו ובקש

ברכות מלמעלה, וכשמתברכת
 ונמשכות לה ברכות מלמעלה, גם הוא
 מתברך עמה. בא ראה שהכהן שמברך
 מתברך, כמו שנאמר (במדבר ו) ואני
 אברכם. ומשום כך עבד אדמתו ישבע
 לחם - זהו המזון שלמעלה. ומרדף
 ריקים - מי שיתדבק בצד האחר שהוא
 מרדף ריקים - ישבע ריש ודאי. אמר

וְאֵין לְהַעֲשִׂיר לֹא יִנְקָה, בְּגִין דְּלֹא בְּעָא לְאַשְׁתְּדָּלָא
 בְּאוּרֵייתָא, דְּאִיהִי חֵיִין דְּעֵלְמָא דִּין, וְחֵיִין
 דְּעֵלְמָא דְּאִתִּי. הַשְׁתָּא דְּאִיהִי שְׁעָתָא לְאַשְׁתְּדָּלָא
 בְּאוּרֵייתָא, נִשְׁתַּדְּל.

פְּתַח הַהוּא גִבְרָא בְּרָזָא דְּחֵלְמָא וְאָמַר, וַיִּזְכּוֹר יוֹסֵף
 אֶת הַחֲלוֹמוֹת אֲשֶׁר חָלַם לָהֶם וְגו'. וַיִּזְכּוֹר
 יוֹסֵף אֶת הַחֲלוֹמוֹת, וְכִי יוֹסֵף אָמַי (נ"א אָמַר או) אֲדַבֵּר
 לִזְנוֹן אֵינּוֹן חֲלוֹמוֹת דְּחָלָם לְהוּ. וְמַה סָגִיא לִיָּה אֱלוֹ
 לָא אֲדַבֵּר לְהוּ, דְּהָא יוֹסֵף חֲכִים הָוָה, וְכַתִּיב, כָּל
 עָרוֹם יַעֲשֶׂה בְּדַעַת וּכְסִיל וּפְרֵשׁ אֲוֵלַת.

אֲבָל, בִּינּוֹן דְּחֵמָא דְּאֵינּוֹן אָתוּ, וְסָגִדִי לִיָּה אֲפִין עַל
 אֲרַעָא. בְּדִין אֲדַבֵּר מִמַּה דְּחָלָם לְהוּ, כִּד הָוָה
 עֲמַהוֹן. דְּכַתִּיב, וְהִנֵּה קָמָה אֶלְמָתִי וְגַם נִצְבָּה וְהִנֵּה
 תְּסַכְּינָה אֶלְמוֹתֵיכֶם וְתִשְׁתַּחֲוֶיֶן לְאֶלְמָתִי. אָמַר יוֹסֵף

לשון הקודש

וַיִּזְכּוֹר יוֹסֵף אֶת הַחֲלוֹמוֹת אֲשֶׁר חָלַם לָהֶם
 וְגו'. וַיִּזְכּוֹר יוֹסֵף אֶת הַחֲלוֹמוֹת, וְכִי לְמַה
 יוֹסֵף וְאָמַר אוֹז זְכַר לָהֶם אוֹתָם הַחֲלוֹמוֹת
 שְׁחָלָם לָהֶם, וְמַה הוֹעִיל לוֹ אֱלוֹ לֹא הוֹכִיר
 לָהֶם, שְׁחֲרִי יוֹסֵף הָיָה חָכֵם, וְכַתּוּב כָּל
 עָרוֹם יַעֲשֶׂה בְּדַעַת וּכְסִיל וּפְרֵשׁ אֲוֵלַת?
 אֲבָל בִּינּוֹן שְׂרָאָה שְׁהֵם פְּאוּ וּמִשְׁתַּחֲוִיִּים
 לוֹ אֲפִים עַל הָאָרְצָא, אוֹ נִזְכַּר מִמַּה שְׁחָלָם
 לָהֶם כְּשֶׁהָיָה עֲמָהֶם, שְׁכַתּוּב וְהִנֵּה קָמָה

מִזְנוֹן מִלְּפָנֵי הַמֶּלֶךְ, אוֹ הָיָה מִתְקִין, וְהָיָה
 תְּמִיד אוֹמֵר: לֹא נִתְקִין עַד שְׁיִנְתְּנוּ מִבֵּית
 הַמֶּלֶךְ.

וְאֵין לְהַעֲשִׂיר לֹא יִנְקָה, מִשּׁוּם שְׁלֹא רָצָה
 לְהַשְׁתַּדְּל בַּתּוֹרָה, שְׁהִיא הַחֵיִים שֶׁל
 הָעוֹלָם הַזֶּה וְהַחֵיִים שֶׁל הָעוֹלָם הַבָּא.
 עָבְשׁוּ שְׁהִיא הַשְּׁעָה לְהַשְׁתַּדְּל בַּתּוֹרָה –
 נִשְׁתַּדְּל.

פְּתַח אוֹתוֹ הָאִישׁ בְּסוּד הַחֲלוֹם וְאָמַר,

בְּשַׁעֲתָא דְחָמָא דְכָרְעִין אֶתְוֵי קַמְיָהּ. דְכָתִיב, וַיָּבֹאוּ
אֵתֵי יוֹסֵף וַיִּשְׁתַּחֲוּוּ לוֹ אַפְּסִים אַרְצָה, כְּדִין וַיִּזְכּוֹר יוֹסֵף
אֶת הַחֲלוּמוֹת אֲשֶׁר חָלַם. דְּהָא חָמָא דְהוּוּ מִתְקַיְימִי.

תו, וַיִּזְכּוֹר יוֹסֵף אֶת הַחֲלוּמוֹת אֲשֶׁר חָלַם, אֲדַבֵּר
לוֹן. בְּגִין דְּלִית נִשְׂוֵי קַמֵּי קִדְשָׁא בְּרִידָא הוּא,
דְּהָא חָלְמָא דְאִיהוּ טָבָא, בְּעֵי בַר נָשׁ לְאֲדַכְרָא לִיה
דְּלֹא יִתְנַשְׂוֵי, וּכְדִין אֶתְקַיְימִים. דְּהָא כְּמַה דְּאֶתְנַשְׂוֵי
קַמְיָהּ דְּבַר נִשְׁ, הֲכִי אֶתְנַשְׂוֵי עֲלֵיהּ.

תָּא חַוֵּי, חָלְמָא דְלֹא אֶתְפֹּשֵׁר, כְּאֲגַרְתָּא דְלֹא
מִתְקַרְיָא, וְתָא חַוֵּי, בְּגִין דְּלֹא אֲדַכְרָא, כְּמֵאן
דְּלֹא יָדַע לִיה. וְעַל דָּא, מָאן דְּאֶתְנַשְׂוֵי מֵנִיָּה חָלְמָא
וְלֹא יָדַע לִיה, לָא קַיְימָא עֲלֵיהּ לְאֶתְקַיְימָא. וּבְגִין דָּא
יוֹסֵף הָוֵה דְכִיר חָלְמֵיהּ, בְּגִין לְאֶתְקַיְימָא. בְּגִין דְּלֹא

לשון הקודש

טוב, צריך אדם להזכירו, שלא ישכח,
ואז מתקיים, שֶׁהָרִי כִּמוֹ שֶׁנִּשְׁכַּח לִפְנֵי
הָאָדָם, כִּף נִשְׁכַּח עֲלָיו.

בא ראה, חלום שלא נפתר, כְּאֲגַרְתָּא
שְׁלֹא נִקְרָאָה. ובא ראה, משום שלא
נזכר, כְּמֵי שְׁלֹא הִכִּיר אוֹתוֹ. ועל זה, מי
שֶׁנִּשְׁכַּח מִמֶּנּוּ חֲלוֹם וְלֹא יָדַע אוֹתוֹ, לֹא
עומד עָלָיו לְהִתְקַיֵּם. ומשום זה יוסף הִיָּה
זוכר את חלומו, כְּדִי לְהִתְקַיֵּם, מִשּׁוּם
שְׁלֹא יִשְׁכַּח הַחֲלוֹם מִמֶּנּוּ לְעוֹלָם, וְהָיָה

אֲלֻמְתֵי וְגַם נִצְבָּה וְהִנֵּה תִסְבִּינָה
אֲלֻמְתֵיכֶם וְתִשְׁתַּחֲוּוּ לְאֲלֻמְתֵי. אָמַר
יוֹסֵף בְּשַׁעֲרֵה שְׂרָאָה שְׁבוּרַעִים אֶתְוֵי
לִפְנָיו, שְׁכַתּוֹב וַיָּבֹאוּ אֵתֵי יוֹסֵף וַיִּשְׁתַּחֲוּוּ
לוֹ אַפְּסִים אַרְצָה, אִזּוּ וַיִּזְכּוֹר יוֹסֵף אֶת
הַחֲלוּמוֹת אֲשֶׁר חָלַם, שֶׁהָרִי רָאָה שֶׁהֵם
קַיְימִים.

עוד, וַיִּזְכּוֹר יוֹסֵף אֶת הַחֲלוּמוֹת אֲשֶׁר חָלַם
– זכר אותם, משום שאין שכחה לִפְנֵי
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. שֶׁהָרִי חֲלוֹם שֶׁהוּא

וַתִּנְשֵׂי חֶלְמָא מַנִּיָּה לְעֵלָם, וַתְּהוּ מְחַכָּה לִיה תְּדוּר.
 וַיֹּאמֶר אֲלֵיהֶם מְרַגְלִים אַתֶּם, אֵיחֻ דְּכּוּר חֶלְמָא. אֲבָל
 מַלְּהָ לָּא אָמַר לוֹן, אֶלְּא מְרַגְלִים אַתֶּם.

פְּתַח רַבִּי יוֹסִי וְאָמַר, ^(קהלת ה) כִּי בָּא הַחֲלוֹם בְּרוּב
 עֲנָן וְקוֹל כְּסִיל בְּרוּב דְּבָרִים. כִּי בָּא הַחֲלוֹם
 בְּרוּב עֲנָן, הָא אוּקְמוּהָ. דְּכַמְּה אֵינֻן סְמִיכִין בְּחֶלְמָא,
 וּמִמֶּנּוּ דְּרַגִּין עַל דְּרַגִּין. עַד דְּחֲלָמִין מְנַהֲוִן קְשׁוּט
 כְּלָחוּ, וּמְנַהֲוִן דְּאִית בְּהוֹן קְשׁוּט וּכְדִיבּוּ. אֲבָל לְאֵינֻן
 זְכָאֵי קְשׁוּט, לָּא אַתְּגְלִי לוֹן מַלְּוִן כְּדִיבּוֹן כְּלוּם, אֶלְּא
 כְּלָחוּ קְשׁוּט.

תָּא חַזִּי, דְּנִיָּאל מַה כְּתִיב בֵּיה, ^(דניאל ב) אֲדִין לְדְנִיָּאל
 בְּחַזּוּא דִּי לִילְיָא ^(דף ר ע"א) רְזָא גְלִי. וּכְתִיב, ^(דניאל ז)
 דְּנִיָּאל חֵלֶם חֲזָה וְחַזִּי רֵאשִׁיָּה עַל מְשַׁכְּבֵיהּ בְּאֲדִין
 חֶלְמָא כְּתַב. וְאִי אִית בֵּיה מַלְּוִן כְּדִיבּוֹן, אֲמַאי אֵיכְתִיב

לשון הקודש

תמיד מצפה לו. ויאמר אליהם מרגלים אתם. הוא זכר את החלום, אבל לא אמר להם דבר, אלא מרגלים אתם.
 פְּתַח רַבִּי יוֹסִי וְאָמַר, ^(קהלת ה) כִּי בָּא

החלום ברוב ענן וקול כסיל ברוב דברים. כִּי בָּא הַחֲלוֹם בְּרוּב עֲנָן, הָא אוּקְמוּהָ. דְּכַמְּה אֵינֻן סְמִיכִין בְּחֶלְמָא, וּמִמֶּנּוּ דְּרַגִּין עַל דְּרַגִּין. עַד דְּחֲלָמִין מְנַהֲוִן קְשׁוּט כְּלָחוּ, וּמְנַהֲוִן דְּאִית בְּהוֹן קְשׁוּט וּכְדִיבּוּ. אֲבָל לְאֵינֻן זְכָאֵי קְשׁוּט, לָּא אַתְּגְלִי לוֹן מַלְּוִן כְּדִיבּוֹן כְּלוּם, אֶלְּא כְּלָחוּ קְשׁוּט.
 בָּא רֵאשִׁיָּה דְּנִיָּאל מַה כְּתוּב בּוּ, ^(דניאל ב) אִזּו
 לְדְנִיָּאל בְּחַזּוּן הַלִּילָה סוּד גְּלָה, וּכְתוּב
^(שם ז) דְּנִיָּאל רֵאשִׁיָּה חֵלֶם בְּהִיּוֹתוֹ יִשָּׁן עַל
 מְשַׁכְּבּוֹ, אִזּו כְּתַב אֶת הַחֲלוֹם. וְאִם יֵשׁ בּוּ

בין בתובים. אלא אינון זכאי קשוט, בשעתא
 דנשמתיחון סלקין. לא מתחברן בהו, אלא מלין
 קדישין. דאודעין לון מלי דקשוט, מלין קיימן דלא
 משקרן לעלמין.

ואי תימא, הא תנן דדוד מלכא לא חמא חלמא
 טבא. הא אשתמע דהיה חמי דוד מלין דלא
 קשוט. אלא ודאי, כל יומיו הוה משתדל לאושדא
 דמין, ואגה קרבין, וכל חלמיו לא הוו אלא חלמין
 בישין. חורבא ושוממותא ודמא ואושידו דדמין, ולא
 חלמא דשלם.

ואי תימא, לבר נש טב אחזיאו ליה חלמא בישא,
 חכי הוא ודאי. כל אינון בישין דזמינין
 לאתדבקא על אינון דעברי על פתגמי דאורייתא,
 ואינון עונשין דזמינין לאתענשא בההוא עלמא.

לשון הקודש

ימיו היה משתדל לשפד דמים ונלחם
 קרבות, וכל חלומות לא היו אלא
 חלומות רעים, חרפן ושממה ודם
 ושפיכות דמים, ולא חלום של שלום.

ואם תאמר, לאדם טוב מראים חלום
 רע? כך זה ודאי. כל אותם רעות
 שעתידים להשיג - על אותם שעוברים
 על דברי תורה, ואותם ענשים שעתידים
 להענש בעולם ההוא כלם רואה, כדי

דברים כוזבים, למה נכתב בין
 הכתובים? אלא אותם צדיקי אמת,
 בשעה שנשמותיהם עולות, לא
 מתחברים בהם אלא דברים קדושים,
 שמודיעים לו דברי אמת, דברים קמים,
 שלא משקרם לעולמים.

ואם תאמר, הנה שנינו שדוד המלך לא
 ראה חלום טוב, הנה נשמע שהיה רואה
 דוד דברים שלא אמת? אלא ודאי, כל

בְּלִהּוֹ חָמִי. בְּגִין דְּכָל שַׁעְתָּא יְהֵא דְחִילוֹ דְמָרִיה
עֲלִיהּ, וְהָא אֲתַעְרוּ. דְּכַתִּיב, (קהלת א) וְהֶאֱלֹהִים עָשָׂה
שְׂיִירָאוּ מִלְּפָנָיו, זֶה חֵלוֹם רַע. וְעַל דָּא, לְהֵהוּא זַכָּא,
אַחֲזִיו לִיה חֵלְמָא בִישָׂא, כְּמָה דְאֲתַמַּר.

תָּא חָזִי, דְּהָא תַּנִּינָן, דְּהֵהוּא בַר נָשׁ דְּחָמִי חֵלְמָא,
בְּעֵי לִיה לְמַפְתַּח פּוֹמִיָּה בֵּיה קָמִי בְּנֵי נָשָׂא
דְּרַחֲמֵי לִיה. בְּגִין דִּי־סִתְּלַק רַעוּתָא דְלַהוֹן לְגַבִּיהּ לְטַב,
וַיִּפְתַּחוּן פּוֹמִיָּהוּ לְטַב, וַיִּשְׁתַּפַּח רַעוּתָא וּמְלָה כִלְא
לְטַב. רַעוּתָא דְאִיהִי מַחֲשַׁבָּה, שְׂרוּתָא דְכִלְא, וּמְלָה
דְאִיהִי סִיּוּמָא דְכִלְא. וְעַל דָּא אֲשַׁתַּפַּח דְּהָא שְׁלִימוֹ
אִיהוּ בְּרִזָּא עֲלָאָה.

וּבְגִין כִּדְ אֲתַקְנִים כִּלְא, וּבְעֵינָן רַחֲמִין דְּבַר נָשׁ (נ"א)
רַחֲמִין עֲלֵיהּ דְּבַר נָשׁ) בְּגִין לְאֲתַקְנִימָא בְּהֵהוּא פְּשָׂרָא
טָבָא, וְכִלְא אִיהוּ כְּדַקָּא יְאוּת. וּבְגִין כִּדְ קַדְשָׁא בְּרִידְ

לשון הקודש

שִׁיעֲלָה רַצוֹנָם אֵלָיו לְטוֹב וַיִּפְתַּחוּ פִּיהֶם
לְטוֹב, וַיִּמְצְאוּ הַרְצוֹן וְהַדְּבָר הַכֹּל לְטוֹב.
הַרְצוֹן שֶׁהוּא הַמַּחֲשָׁבָה רְאשִׁית הַכֹּל,
וְהַמְלָה שֶׁהִיא סִיּוּם הַכֹּל. וְעַל כֵּן נִמְצָא
שֶׁהִנֵּה הוּא שְׁלֵמוֹת בְּסוּד עֲלִיוֹן.

וּמִשׁוּם כִּדְ הַכֹּל מִתְקַיֵּם, וְצִרִיכִים
אוֹהֲבֵי הָאִישׁ לְהִתְקַיֵּם בְּאוֹתוֹ פִּתְרוֹן
טוֹב, וְהַכֹּל הוּא כְּרָאוּי. וּמִשׁוּם כִּדְ

שֶׁכָּל שַׁעֲה תַהֲיֵה יִרְאת אֲדוֹנוֹ עָלָיו. וְהִנֵּה
הֵעִירוּ שְׁכַתוֹב (קהלת א) וְהֶאֱלֹהִים עָשָׂה
שְׂיִירָאוּ מִלְּפָנָיו – זֶה חֵלוֹם רַע. וְעַל זֶה
לְאוֹתוֹ צְדִיק מְרַאִים לוֹ חֵלוֹם רַע, כְּמוֹ
שֶׁנִּתְבָּאָר.

כִּי רָאָה, שֶׁהִנֵּה שְׁנִינָנִי, שְׁאוֹתוֹ אָדָם
שְׂרוּאָה חֵלוֹם, צְרִידְ לוֹ לְפַתַּח אֶת פִּיו בּוֹ
לְפָנֵי אַנְשִׁים שְׁאוֹהֲבִים אוֹתוֹ, כְּדִי